

Informatiebulletin

Nr. 23

Mei 2001

De zalige
**JOSEMARÍA
ESCRIVÁ**

Stichter van
het Opus Dei

LEVEN

Zijn ouders en zijn
jeugd

ONTMOETINGEN

Dualtech, een
school met een
maatschappelijke
opdracht

VERHAAL

De ziekte van
Hellen Katty en
haar genezing

God vinden in het dagelijks werk

Universidad de Navarra
Servicio de Bibliotecas

INHOUD

HET KERNPUNT

"Vaar naar het diepe
en gooi uw netten uit"
blz. 3

LEVEN

Gelovige ouders
blz. 6

DOCUMENTAIRE

Vijftieng jaar later
blz. 11

ONTMOETINGEN

"Jongeren met een
bijzonder licht in
hun ogen"
blz. 12

VERHAAL

"Ik heb het aan Jose-
maría gevraagd, hoe-
wel ik hem niet kende"
blz. 16

BOEKEN

Escrivá als aanzet tot
de oecumene
blz. 18

GUNSTEN

Genezing en geloof
blz. 20

UITSPRAKEN

Mama Ngina Kenyatta
blz. 23

Meer informatie over de
zalige Josemaría en het
Opus Dei staat op de
internetsites
www.opusdei.nl en
www.opusdei.org
Er bestaat de mogelijk-
heid zich op te geven
voor de gratis update-ser-
vice per e-mail.

*Op de voorpagina:
Dualtech, een beroeps-
opleiding op de Filippijnen*

JOSEMARÍA ESCRIVÁ

HONDERDSTE GEBORTE DAG

De zalige Josemaría Escrivá werd op 9 januari 1902 geboren in Barbastro (Spanje). Op 28 maart 1925 werd hij in Zaragoza tot priester gewijd. Op 2 oktober 1928 stichtte hij in Madrid, door God geïnspireerd, het Opus Dei, dat voor de gelovigen een nieuwe weg heeft geopend om de heiligheid te zoeken midden in de wereld in de uitoefening van het beroepswerk en de vervulling van de eigen plichten in gezin en maatschappij. Op 14 februari 1930 begreep de zalige Josemaría door de genade van God, dat het Opus Dei ook zijn apostolaat zou moeten ontwikkelen onder vrouwen. Voor de priesters stichtte hij op 14 februari 1943 het Priestergenootschap van het Heilig Kruis, dat onafscheidelijk verbonden is met het Opus Dei. Op 16 juni 1950 ontving het Opus Dei de definitieve goedkeuring van de Heilige Stoel en op 28 november 1982 kreeg het de door de zalige Josemaría gewenste en voorziene kerkrechtelijke vorm van personele prelatuur. Toen hij zijn ziel aan God gaf, was het Opus Dei reeds verspreid over de vijf werelddelen en telde het meer dan 60.000 leden van 80 nationaliteiten; mensen in dienst van de Kerk met dezelfde geest van verbondenheid met en achting voor de paus en de bisschoppen, die de zalige Josemaría altijd had beleefd. De stichter van het Opus Dei werd op 17 mei 1992 in Rome door paus Johannes Paulus II zalig verklaard. Zijn lichaam rust in de prelaatskerk van Onze Lieve Vrouw van de Vrede (viale Bruno Buozzi 75, Rome).

Op 9 januari 2002 zal het honderd jaar geleden zijn, dat de zalige Josemaría Escrivá werd geboren. Ter herdenking hiervan zullen vanaf die datum tot 9 januari 2003 in heel de wereld talrijke initiatieven worden genomen. In januari 2002 houdt in Rome de Pauselijke Universiteit van het Heilig Kruis een congres met als titel «De grootheid van het gewone leven». Ter voorbereiding op het eeuwfeest zullen in de loop van 2001 eveneens diverse activiteiten worden ontplooid.

De honderdste geboortedag is een geschikt moment om na te denken over het onderricht van de zalige Josemaría. Daarnaast zal het een gebeurtenis zijn die onder het teken van de solidariteit staat. Om een voorbeeld te geven: enkele gelovigen van de Prelatuur hebben samen met anderen besloten bij deze gelegenheid een vakopleiding in Lagos (Nigeria) te stichten, die onbemiddelde jongeren de kans moet gaan bieden aan het werk te komen.

Het hoofddoel van alle activiteiten die ter gelegenheid van het eeuwfeest worden georganiseerd is, dat velen nader tot God komen en de vreugde van het christelijk leven ontdekken.

«Vaar naar het diepe en gooi uw netten uit»

Enige maanden vóór de honderdste geboortedag van de zalige Josemaría

Op 9 januari 2002 zal het honderd jaar geleden zijn, dat de zalige Josemaría Escrivá werd geboren. Ik dank de Allerheiligste Drie-eenheid voor deze unieke man van de Kerk, aan wie de Heer de verwezenlijking van barmhartige plannen met de mensheid heeft toevertrouwd.

Door zich van de zalige Josemaría als trouw werktuig te bedienen, heeft God inderdaad opnieuw alle mannen en vrouwen van de zojuist geëindigde eeuw alsmede degenen die in de toekomstige tijden zullen komen eraan herinnerd, dat Hij iedereen, zonder uitzondering, tot heiligheid roept: ieder van ons in de concrete omstandigheden waarin hij door zijn roeping als mens is geplaatst. Niet tot een 'aangelengde' heiligheid, maar tot de volmaaktheid van de liefde. De stichter van het Opus Dei heeft, door de genade daartoe bewogen, een boodschap van grote nieuwheid gebracht - *oud als het Evangelie en, zoals het Evangelie, nieuw*; zoals hij zelf zo graag zei. Een boodschap die in staat is zovele edele mensen in beweging te brengen, door hen in herinnering te brengen dat zij geroepen zijn *«niet meer een alter Christus, maar ipse Christus, Christus zelf»* te zijn, in het beroep, de zorg voor het gezin, in de gewone omstandigheden van hun bestaan.

Deze voorbeeldige priester heeft zich niet beperkt tot het doorgeven van dit "nieuws".

Met de geest van het Opus Dei - dat volgens Gods wil op 2 oktober 1928 het licht zag - voerde hij op aarde een concrete en doeltreffende manier in om deze universele heilbrengende Wil van God ten

uitvoer te brengen: *een weg ter heiliging in het beroep en in de vervulling van de dagelijkse plichten van de christen*, zoals het gebed luidt dat dagelijks door miljoenen mensen wordt gebeden.

«Deze nieuwheid van het Werk - schreef de stichter van het Opus Dei jaren geleden - is niet de nieuwheid van een eenvoudig menselijk verschijnsel. Het is de nieuwheid van de dingen van God, die als een goede Vader zijn gezin voorziet van oude en nieuwe dingen (vgl. Mt 13,52). Nieuwheid (...) die niet veroudert, omdat zij deel heeft aan het enige goede-nieuws, en die - als maatschappelijk verschijnsel van de christengelovigen - de wonderbare terugkeer inhoudt naar de geest waarmee de eerste gelovigen de heilsboodschap beleefden.» (brief 25-1-1961, nr. 13).

DE WARE DANKBAARHEID

Hoe kan onze dankbaarheid oplaaieren jegens de Drie-eenheid voor haar erbarmen met de schepselen? Dankbaarheid mag zich niet beperken tot louter een gevoel: zij wil zich uiten in concreet handelen. Zoals het spreekwoord zegt: *geen woorden maar daden*.

Dat is de tweede overweging die in mij opkomt bij

van de zalige Josemaría Escrivá

In slaap gevallen, bijna zonder geloof

«De Heer wilde zijn Werk stichten, toen in de meeste landen elites en hele massa's mensen zich leken af te keren van de Bron van alle genade; toen ook in landen met een lange christelijke geschiedenis het ontvangen van de sacramenten door een deel van de bevolking sterk afnam; toen brede lagen van de leken in slaap gevallen leken, alsof hun werkzame geloof zich in de lucht had opgelost.

(Brief, 25-1-1961, nr. 13).

het naderen van deze verjaardag. Met andere woorden van de zalige Josemaría, zou ik eraan willen herinneren *«dat God, door zich met ons bezig te houden en ons met zijn genade te begunstigen, zodat we kunnen vechten om te midden van de wereld de heiligheid te bereiken, ons verplicht tot apostolaat. Begrijp, dat zelfs vanuit menselijk standpunt, de zorg voor de zielen geheel vanzelfsprekend uit deze keuze voortvloeit»* (Vrienden van God, nr. 5). Want *«wie Christus werkelijk heeft ontmoet - schrijft Paus Johannes Paulus II in zijn apostolische brief, waarin hij het pastorale programma van de Kerk voor de nieuwe eeuw schetst - kan Hem niet alleen voor zichzelf behouden, hij moet Hem verkondigen. Er is een nieuwe apostolische impuls nodig, die beleefd moet worden als een dagelijkse verbintenis»* (Novo millennio ineunte, nr. 40).

Duc in altum!, spoort de Heilige Vader ons aan, om de rustige haven van inactiviteit - van gemakzucht - die de christenen zo vaak tegenhoudt te verlaten. Het is tijd om ons dapper in de zeeën van de wereld te storten en persoonlijk - zonder voor iets of iemand bang te zijn - aan de nieuwe evangelisatie van de samenleving mee te werken. De Meester zelf nodigt ons nadrukkelijk uit tot het vissen van zielen, zoals Hij dat ook bij Petrus en de eerste twaalf heeft

gedaan: *«vaar nu naar het diepe en gooi uw netten uit* (Lc 5,4). Het is tijd voor het apostolaat, het moment om - met concrete en dagelijkse daden - de ijver voor het heil der zielen te tonen, het onderscheidingsteken van de leerlingen van Jezus Christus en een duidelijk teken dat wij werkelijk vol ijver de vereniging met God, de heiligheid zoeken.

HET GEBED OP DE EERSTE PLAATS

Om een overvloedige visvangst aan Christus' voeten neer te leggen - om de zielen tot God te brengen - is de dagelijkse omgang met de Drie-eenheid onontbeerlijk. Luisteren we opnieuw naar de Heilige Vader: *«Wij moeten leren bidden (...). In het gebed ontvouwt zich die dialoog met Christus die ons tot zijn intieme vrienden maakt: "Blijf in Mij, zoals Ik in u blijf" (Job 15,4). Deze wederkerigheid is het fundament zelf, de ziel van het christelijke leven en een voorwaarde voor elk waarachtig pastoraal leven. Wanneer het in ons door de H. Geest tot stand gebracht wordt, stelt het ons, door Christus en in Christus, open voor de beschouwing van het aangezicht van de Vader. Het leren van deze trinitaire logica van het christelijk gebed, door het ten volle te beleven met name in de liturgie, het hoogtepunt en de bron van het kerkelijke leven, maar ook in de persoonlijke ervaring, is het geheim van een werkelijk vitaal christendom, dat geen redenen heeft*

De foto's op deze bladzijde zijn genomen tijdens het voorbije Jubileumjaar, toen velen op bedevaart naar Rome zijn gekomen en daar ook de Prelaatskerk van de H. Maria van de Vrede, waar de zalige Josemaría begraven ligt, hebben bezocht.

om angst voor de toekomst te hebben, omdat het altijd terugkeert tot de bronnen en zich daarin vernieuwt» (Novo millennio ineunte, nr. 32).

De stichter van het Opus Dei, gesteund door zijn eigen ervaring en die van duizenden zielen, verzekert ons dat deze weg, die uitmondt in de liefdevolle beschouwing van de Allerheiligste Drie-eenheid, gewoonlijk begint met het mondgebed. Wie met liefde en volharding bidt, wie niet nalaat te bidden op moeilijke momenten of ogenblikken van dorheid, wie zich regelmatig keert tot de levende bronnen van de genade - biecht, Eucharistie -, wie zich inspant om heel de dag door in Gods aanwezigheid te leven, die bereikt een waarachtig innerlijk leven: «Eerst een schietgebed, dan nog een, en nog een... totdat deze godsvrucht onvoldoende lijkt, omdat woorden uiteindelijk maar pover zijn...: men laat de goddelijke intimiteit haar gang gaan, in een beschouwen van God zonder rust of vermoeidheid» (Vrienden van God, nr. 296).

Wellicht is er iemand die denkt: dat zijn de bekende overwegingen, die van altijd. En hij heeft gelijk. De persoonlijke omgang met God in het gebed, het veelvuldig ontvangen van de sacramenten, de zorg voor de zielen... het zijn werkelijkheden die elk christelijk bestaan structureren. Maar men dient ze met meer volharding, met grotere trouw, kortom, met meer liefde, in praktijk te brengen. De woorden van Johannes Paulus II in de apostolische brief *Novo millennio ineunte* zullen altijd actueel blijven: «Het gaat er niet om een nieuw programma uit te vinden. Het programma bestaat al. Het is het programma van altijd, opgesteld door het Evangelie en de levende Traditie. Het richt zich uiteindelijk op Christus zelf, die men moet leren kennen, beminnen en navolgen, om in Hem het leven van de Drie-eenheid te beleven en met Hem de geschiedenis om te vormen tot haar voltooiing in het hemelse Jeruzalem»

Josemaría Escrivá

Gebruik makend van hun eigen stem

«Het Werk, stilzwijgend en bescheiden, maar kloppend van goddelijke geest, was een instrument van de Heer: God wilde de homines dormientes wakker schudden en daarbij van hun eigen stem gebruik maken. En deze mensen van de straat zouden aan de anderen - de collega op het werk, hun broer of hun kinderen, hun leerling of meester - zeggen: hora est iam nos de somno surgere (Rom 13,11): het uur om uit de slaap te ontwaken is reeds aangebroken; in novitate vitae ambulemus (Rom 6,4): opdat wij een nieuw leven zouden leiden.»

(Brief 25-1-1961, nr. 13).

(Novo millennio ineunte, nr. 29).

De Allerheiligste Maagd, Ster van de nieuwe evangelisatie, ster die met haar glans het nieuwe millennium verlicht, is het snelste en best toegankelijke pad om Christus te ontmoeten, te volgen en lief te hebben. Dat schreef de zalige Josemaría in *De Weg*, meer dan zestig jaar geleden, en hij bevestigde dat telkens weer in heel zijn leven, als vrucht van een gelukkige ervaring: «Door Maria gáán we altijd naar Jezus en keren we ook naar Hem terug» (*De Weg*, nr. 495).

+ Javier Echevarría

Prelaat van het Opus Dei

Gelovige ouders

Hij werd geboren te Barbastro rond tien uur 's avonds op 9 januari 1902. Zijn ouders waren José Escrivá y Corzán en Dolores Albás y Blanc

De familie Escrivá, afkomstig uit het Franse Narbonne, was al eeuwen lang gevestigd in de Catalaanse streek Balaguer (Lérida). De ouders van José waren landeigenaren en woonden in Fonz. Hij kwam op jonge leeftijd naar Barbastro om zich daar als koopman te vestigen. Hij werkte eerst bij "Cirilo Latorre", een textielzaak, en later stichtte hij met twee beroepskrachten van dat bedrijf de vennootschap "Opvolgers van Cirilo Latorre", later veranderd in "Juncosa en Escrivá". De familie van Dolores Albás was afkomstig uit Ainsa, de hoofdstad van de Sobrarbe, aan de voet van de Pyreneeën. De grootvader van vaders kant van Dolores, Manuel Albás, was naar Barbastro verhuisd, alwaar hij in het huwelijk trad. Hij kreeg vier kinderen; de oudste van hen, Pascual Albás, zou in het huwelijk treden met Florencia Blanc. Zij kregen vijftien kinderen, van wie de een na laatste een meisje was, María Dolores, de latere moeder van de stichter van het Opus Dei.

IN BARBASTRO

José Escrivá en Dolores Albás huwen op 19 september 1898 in de kathedraal van Barbastro en gaan wonen in een huis aan de Hoofdstraat, op de hoek met het Marktplein. Daar wordt hun eerste dochter geboren, María del Carmen, en de tweede zoon, José María (die jaren later, uit devotie tot de H. Jozef en de H. Maagd, zijn twee namen zou samenvoegen); na hen komen nog drie dochtertjes - María Asunción, María de los

Dolores en María del Rosario - en, als het gezin al in Logroño woont, nog een zoon, Santiago. De Escrivá's zijn zeer gezien en geliefd in Barbastro; zij hebben er veel vrienden en een grote familiekring van de kant van Dolores. Hun financiële positie is onbezorgd en de toekomst lijkt veelbelovend.

OPGEDRAGEN AAN DE H. MAAGD

De zalige Josemaría wordt in goede gezondheid geboren en groeit flink. Maar op tweejarige leeftijd raakt hij ernstig ziek. Hij wordt opgegeven door de artsen, die op een avond vader José waarschuwen dat het kind binnen enkele uren zou sterven. De ouders bidden heel intens om zijn genezing tot de allerheiligste Maagd, en Dolores belooft Onze Lieve Vrouw van Torreciudad - die in die streek zeer vereerd wordt - haar kind ter bedevaart naar haar kapel te brengen, als hij zou genezen. De ochtend daarna antwoordt José op de vraag van een van de artsen - Hoe laat is het kind gestorven? Hij is niet gestorven; in tegendeel, hij maakt het uitstekend. De ouders brengen de kleine naar de kapel en dragen hem op aan de H. Maagd. Als zij over deze grote gunst van de H.

Josemaría Escrivá

van de zalige

Aleen schaamte voor de zonde
"Als kind waren er voor mij twee dingen die me ten zeerste hinderden: de vriendinnen van mijn moeder die op bezoek kwamen te moeten kussen, en nieuwe kleren te aantrekken (...). Ik verstopte me onder het bed en weigerde naar buiten te gaan, heel koppig...; en mijn moeder tikte met een wandelstok, eentje zoals mijn vader gebruikte, heel lichtjes en

*voorzichtig op de grond, en dan ging ik naar buiten: uit angst voor de stok, niet voor iets anders (...)
Dan zei ze liefdevol tegen mij: Josemaría, schamen hoeft je je alleen maar voor de zonde. Pas veel jaren later ben ik gaan beseffen welk een diepe betekenis achter die woorden zat."*

Brief 24-3-1931 en
Overweging 14-2-1964

Maria met haar zoon spreekt, zegt ze altijd: Jongen, jij was al meer dood dan levend; maar God heeft je voor deze aarde bewaard, dat moet dan wel om iets groots zijn.

EERSTE GEBEDEN

De Escrivá's vormen een christelijk gezin, waarin enkele vroomheidspraktijken gezamenlijk worden beleefd, zoals het bijwonen van de H. Mis op zondag, het bidden van de rozenkrans, deelname aan het lof op zaterdag in een kerk in de buurt, de nachtmis met Kerstmis...

Van jongs af aan leert Josemaría van zijn ouders de eerste kindergebedjes. Dolores bereidt haar zoon persoonlijk voor op de eerste biecht, en op de vastgestelde dag begeleidt ze hem naar de biechtstoel. De kleine is een dikke vriend van zijn vader: Hij wacht ongeduldig op hem, wanneer hij van zijn werk terugkomt, doet de deur voor hem open of gaat hem tegemoet; hij steekt

van de zalige

Josemaría Escrivá

zijn hand in zijn jaszak op zoek naar een snoepje of, 's winters, warme kastanjes. José neemt hem mee naar de kermis in Barbastro of een van de naburige plaatsen, of maakt gewoon een wandeling met hem door de stad. Dat zijn dan wandelingetjes, waarbij vader en zoon elkaar heel nabij zijn; er worden kleine vertrouwelijke gesprekken gevoerd en kindervragen gesteld.

De lessen van zijn moeder

"Ik herinner mij mijn moeder goed. Ook nu nog, met mijn zeventien jaar - u weet wel dat ik dat 'tig' erop uit heb gestuurd -, bid ik 's morgens en 's avonds de gebeden die mijn moeder me heeft geleerd. Zodoende dank ik aan haar in zekere zin de vroomheid van heel mijn leven. Mijn moeder nam me mee naar haar biechtvader, toen ik zes of zeven jaar was, en ik was heel blij. Ik herinner me niet, dat ik haar ooit heb zien nietsdoen. Ze was altijd wel met iets bezig: ze zat te breien, te naaien of kleren te herstellen, te lezen... Ik kan me niet herinneren dat ik mijn moeder met de armen over elkaar heb zien zitten. En zij was toch geen buitengewoon iemand: zij was een gewone, vriendelijke vrouw, een goede moeder voor haar gezin, een christelijk gezin, en ze wist de tijd te benutten."

Brief 29-7-1965,
Bijeenkomst 21-10-1972
en 3-11-1972

DE DOOD VAN ZIJN ZUSJES

Vanaf een bepaald ogenblik doet het lijden nadrukkelijk zijn intrede in het gezin Escrivá: tussen 1910 en 1913 sterven de drie laatste dochters, eerst de jongste, het laatste de oudste. Bij het zien van het leed van zijn familieleden begint Josemaría te beseffen hoe diep het lijden soms kan zijn. Maar tegelijkertijd leert hij, door het voorbeeld van zijn ouders, het lijden op christelijke wijze tegemoet te treden. Hij wordt meer bezonnen. Op een dag, denkend aan de volgorde waarin die sterfgevallen hadden plaatsgevonden, zegt hij tegen zijn moeder: Het volgende jaar ben ik aan de beurt. Om hem te troosten herinnert zij hem eraan: Ik heb jou opgedragen aan de H. Maagd. Zij zal voor jou zorgen.

FINANCIËLE MOEILIKHEDEN

Bij al dat verdriet binnen het gezin komt vervolgens nog de ondergang van de zaak van José. Om die reden moet zijn vader binnen zijn beroep een baan buiten Barbastro zoeken. Die vindt hij in Logroño, waarnaar heel het gezin in 1915 verhuist.

De eerste jaren in Logroño brengt de zalige Josemaría door op de middelbare school en in het gezin. Na de verhuizing naar de nieuwe stad weet Josemaría daar spoedig zijn draai te vinden, dank zij het voorbeeld en de raadgevingen van José en dat karakteristieke gemak, waarmee hij zelf vrienden weet te maken. Het is een vrucht van de trouw die hij tegenover zijn makkers aan de dag legt. In die jaren verwerft hij door veel te lezen een brede cultuur. Hij besteedt veel tijd aan de studie van de geschiedenis en de klassieke schrijvers uit de literatuur. In 1918 behaalt hij met uitstekende cijfers zijn middelbare schooldiploma aan het Instituut van Logroño.

E. Toranzo

van de zelige

Weinig zakgeld, maar vrij

"Zij hebben me thuis nooit geslagen; één keer maar heeft mijn vader me een pak slaag gegeven, maar dat moet niet erg hard geweest zijn. Ze legden mij nooit hun wil op; zij gaven me niet veel geld, heel weinig zelfs, maar ik genoot wel alle vrijheid."

Overweging 14-2-1964

Josemaría Escrivá

Tekeningen uit het boek "Vida y aventuras de un Borrico de Noria... y su Relojerico", van P. Monckeberg

Dolores (1877-1941)

was een godsvruchtige vrouw, vol waardigheid en beminlijkheid, zachtheid en serene schoonheid. Zij die met haar omgingen beschrijven haar als een vrouw van goed karakter, geduldig, eenvoudig en vriendelijk in het gesprek. Zij werkte voortdurend, met karakter en gezond verstand.

van de zalige Josemaría Escrivá

Thuis meer dan op school

"God onze Heer bereidde de dingen zodanig, dat mijn leven normaal en gewoon verliep, zonder iets opmerkelijks. Hij liet mij geboren worden in een christelijk gezin, zoals die van mijn land gewoonlijk zijn: een gezin van voorbeeldige ouders die hun geloof levendig in praktijk brachten, die mij vanaf kindsbeen een grote vrijheid lieten en tegelijkertijd met zorg over mij waakten. Zij trachtten mij een christelijke vorming te geven, en die heb ik thuis meer gekregen dan op school, hoewel ze me vanaf mijn derde jaar naar een nonnenschool brachten en vanaf mijn zevende naar een broedersschool."

Overweging 14-2-1964

Glimlachend ondanks alles

"Ik heb de mensen om me heen altijd heel wat leed bezorgd. Ik heb geen rampen teweeggebracht, maar de Heer liet mij vaak de plank misslaan. En ik zag mijn vader als de personificatie van Job. Zij verloren drie dochters, de ene na de andere, in opeenvolgende jaren, en raakten financieel aan de grond.

Maar we gingen verder. Mijn vader op heldhaftige wijze nadat hij ziek geworden was van de klassieke kwaal - dat zie ik nu in - die volgens de artsen optreedt, wanneer men te maken krijgt met grote zorgen en leed. Hij had nog maar twee kinderen en mijn moeder. Hij hield zich sterk en ontzag zich geen vernedering om ons op fatsoenlijke manier te onderhouden. Hij die in die tijd in een briljante positie had kunnen verkeren, als hij geen christen en geen heer was geweest, zoals ze bij ons zeggen (...). Ik herinner me niet dat ik hem ooit een streng gebaar heb zien maken; ik zie hem altijd voor mij als evenwichtig, met een blij gezicht. En hij stierf uitgeput: hij stierf met 57 jaar, hij was echt helemaal op, maar altijd met een glimlach.

Ik heb een heilige trots: ik houd met heel mijn ziel van mijn vader, en ik geloof dat hij heel hoog in de hemel is, omdat hij elke vernedering wist te dragen om zich zo waardig, zo wonderbaarlijk, zo christelijk staande te houden (...). Ik geloof niet dat hij nog hulp nodig heeft; en als hij die nodig heeft, krijgt hij die van mij op dit ogenblik. Ik heb hem met vreugde zien lijden, zonder lijden te tonen. En ik zag een dapperheid die voor mij een leerschool is."

Overweging 14-2-1964 en Bijeenkomst 18-5-1970

José Escrivá (1867-1924)

was ondernemend, geordend, arbeidzaam en eerlijk. Thuis was hij hartelijk en liefdevol; een man met veel vrienden, oprecht, edelmoedig en opgewekt, elegant en bedachtzaam in de omgang. Hij was zeer goedgeefs, zoals de zalige Josemaría altijd van hem zei. Hij was vriendelijk jegens het personeel, bezorgd om hun christelijk leven. Hij organiseerde voor hen Vastenretraites en nam de kosten daarvan op zich. Hij liet de werknemers echter vrij om er wel of niet aan deel te nemen.

Vijfentwintig jaar later

Catechese van de zalige Josemaría in Argentinië

De stichter van het Opus Dei kwam op 7 juni 1974 in Argentinië aan en tot 28 juni bleef hij in de dichtbevolkte stad Buenos Aires.

Er kwamen mensen uit het binnenland van Argentinië, uit Paraguay en Uruguay om de zalige Josemaría te ontmoeten. De samenkomsten vonden plaats in schouwburgen en gehoorzalen. In een van die schouwburgen bijvoorbeeld, kwamen bij twee gelegenheden ongeveer vijfduizend mensen bijeen.

Daarnaast waren nog meer kleine informele bijeenkomsten in La Chacra, het huis waarin hij logeerde, met gelovigen van het Opus Dei en hun families.

Het spoor van een heilige bevat fragmenten van deze gesprekken, met vragen van de aanwezigen en antwoorden van de zalige Josemaría. De jaren gingen voorbij, maar de hoofdrolspelers vergeten die dagen niet:

"Hij was heel vriendelijk tegen mij; hij zei dat ik werkelijk een artieste was", vertelt Teresa Vega de Vergara, een Paraguayaanse die op de harp enkele "polka's" uit haar land vertolkte.

"Ik kwam erg onder de indruk van het vreugdevol beleven van de armoede, en dat heb ik ook bij het Werk geleerd", zegt María Clinton, die tijdens een samenkomst tot hem had gezegd: "Vader, ik ben altijd arm geweest, maar ik zou graag veel willen bezitten om alles weg te geven".

"Ik heb mij vaak die grote liefde van Josemaría Escrivá voor de armsten herinnerd, voor de meest noodlijdenden, en zijn voorbeeld heeft mij geholpen om hen iedere dag meer lief te hebben", verklaart mgr. Alfonso Delgado, thans aartsbisschop van San Juan, wanneer hij zich een ontmoeting van de zalige Josemaría met priesters herinnert.

"De zalige Josemaría te leren kennen was het belangrijkste wat mij in het leven is overkomen", verzekert Angel Vera, gepensioneerd sergeant van de federale politie en een van de lijfwachten van de zalige Josemaría in Argentinië.

De documentaire eindigt met enkele woorden van de zalige Josemaría die werkelijk een spoor hebben nagelaten, een spoor van zijn woorden, maar ook van zijn blik, zijn gebaren, zijn glimlach, zijn liefde en zijn gebed.

“Jongeren met een bijzonder licht in hun ogen”

Ramon Santos presenteert Dualtech, een school met een maatschappelijke opdracht

De armste zones aan de rand van Manilla, vanwaar veel leerlingen van Dualtech afkomstig zijn.

In 1982 beleefden de Filippijnen een tijd van snelle economische groei, zoals de rest van de wereld en met name de Arabische landen. Veel Filippijnse arbeiders ontdekten, dat zij in die landen een goed salaris in dollars konden verdienen en emigreerden; deze situatie is tot op dit ogenblik blijven voortbestaan.

Tegelijkertijd en ondanks de economische boom van het voorbije decennium is het aantal gezinnen dat onder de armoedegrens leeft blijven groeien. Teneinde deze twee problemen op te lossen - de schaarste aan gekwalificeerde arbeiders en de groeiende armoede - heeft een groep ondernemers uit Manilla een belangrijk besluit genomen. Zij werden daartoe

aangezet door het onderricht van de zalige Josemaría Escrivá, waardoor zij zich gingen bekommeren om het verbeteren van de situatie van zoveel arme mensen in hun land. Zij besloten een maatschappelijk ontwikkelingsproject te starten, Dualtech Training Center: een beroepsopleiding voor arbeiders, reeds gediplomeerde jongeren en werkloze jongeren uit arme gezinnen.

Hoe kwam u in contact met Dualtech?

Mijn eerste “contact” vond in feite plaats in 1982, toen ik voorzitter was van een industriële vennootschap in Manilla. Ik nam toen deel aan een seminar, georganiseerd door het Center for Research and Communication, een initiatief geleid door enige leden van het Opus Dei; een docent spoorde ons aan iets te doen voor de armen. Nadat we overleg hierover hadden gepleegd, besloten wij deze school op te zetten, in samenwerking met een Duitse NGO. Dualtech werd geboren in oktober van datzelfde jaar. Mijn bedrijf heeft een lange periode met de school samengewerkt: wij stuurden veel van onze werknemers naar Dualtech en veel leerlingen van de school liepen bij ons stage. Ik kan zeggen dat de andere directieleden van het bedrijf tevreden zijn over het experiment.

In 1998 bent u met pensioen gegaan. Wat heeft u bewogen om u daarna voor Dualtech in te zetten?

Vanaf het begin beviel het mij wat ik daar zag: de toewijding van de leraren, de belangstelling van de ouders, het "vuur in de ogen" van de leerlingen. Op een dag, kort voordat ik me bereid verklaarde hier te komen werken, had ik een vergadering met een groep leerlingen. Zij zagen er arm en slecht gevoed uit, maar hun ambitie was overduidelijk. Die dag zag ik in, dat het in onze handen lag om de toekomst van die jongeren en hun families te veranderen.

Waar komt de naam "Dualtech" vandaan?

Die hebben we zelf gegeven. Hij komt van "Dual Training System", een Duitse onderwijsmethode die wij in Dualtech aan onze lokale context hebben aangepast. Een leerling van Dualtech krijgt een dag per week theorieles op school en is de andere vijf dagen van de week in de fabriek, waar hij wordt getraind door een supervisor of een ervaren arbeider. Deze tweeledige vorm van theorie en praktijk staat er borg voor, dat iedereen met een diploma van welke openbare school in het land ook in twee jaar tijd kan worden opgeleid tot een

De armste zones aan de rand van Manilla, vanwaar veel leerlingen van Dualtech afkomstig zijn.

hoog gekwalificeerde werknemer.

Hoeveel leerlingen zijn er tot nu toe opgeleid?

Als ik alle programma's die de school biedt meereken, hebben wij vanaf 1982 ongeveer 20.000 leerlingen opgeleid, onder wie arbeiders, werkloze jongeren, gediplomeerden en ingenieurs. Meer dan 2000 van hen hebben programma's van

twee of drie jaar doorlopen en werken nu in de industrie. Momenteel hebben wij 1200 leerlingen op onze twee vestigingen, Canlubang en Manilla. Daarnaast geven wij elke maand een gerichte cursus voor een honderdtal arbeiders van verschillende ondernemingen.

Hoe komt het dat uw leerlingen zo makkelijk aan werk komen?

Wij hebben vakbekwaam personeel en onze inrichtingen zijn uitstekend toegerust. Maar het bijzondere van onze cursussen is, dat zij zijn ingekaderd in activiteiten die de leerlingen helpen integer te handelen, goede arbeidsgewoonten te verwerven en zich cultureel te ontwikkelen. Om die reden bieden diverse ondernemingen

waarmee we in contact staan onze leerlingen al een contract aan, voordat zij hun opleiding hebben afgerond. Ik kan stellen dat iemand met een diploma van Dualtech, gezien zijn opleiding en werkhouding, een goed voorbeeld is van wat de Filippijnse werknemers kunnen worden.

Dat veronderstelt een programma van waarden - overdracht, dat parallel aan de beroepsopleiding wordt gegeven.

Precies. Iedere leerling heeft een tutor, een leraar of een supervisor die de rol vervult van oudere broer, iemand die altijd klaar staat om hem te helpen bij wat hij nodig heeft: moeilijkheden met de studie, problemen in het gezin, een wellicht te streng ritme bij de training op de fabriek, problemen in het maatschappelijk leven enz. Ik zelf heb verscheidene leerlingen onder mijn hoede. De leerlingen hebben bovendien de mogelijkheid om met een priester te spreken. Wij hebben verschillende priesters van het Opus Dei gevraagd om regelmatig naar de school te komen. Wij verplichten de leerlingen natuurlijk niet, maar de meesten van hen praten met een priester.

Zijn alle leerlingen katholiek?

Nee, er zijn ook niet-katholieke leerlingen, sommigen zelfs niet christen, maar zij krijgen hier allemaal de kans tot een persoonlijke oriëntatie en een christelijke vorming. Tijdens hun verblijf hier nemen zij klasgewijs deel aan een retraite en aan vormingsdagen. Deze twee activiteiten vinden plaats buiten de gebouwen van Dualtech. Men spreekt met hen over de noodzaak om een moreel rechtschapen leven te leiden, over het belang van deugden als goed staatsburgerschap en discipline en de

waarde van goed verrichte arbeid in dienst van God en de andere mensen.

Wij geloven vast in deze waarden, onderwezen door de zalige Josemaría Escrivá, de stichter van het Opus Dei. Als ik zie dat de leerlingen de waarde inzien die arbeid en voorbereiding op de toekomst hebben, een toekomst die er prima uitziet als ze hard werken en zich laten leiden door morele beginselen, dan geeft mij dat veel voldoening.

De ouders zullen wel blij zijn met de school...

Ik denk van wel. Zij worden regelmatig uitgenodigd voor activiteiten van de school, voor bijeenkomsten met leraren en directieleden of voor cursussen over opvoeding van de kinderen. Bij een van die samenkomsten, twee jaar geleden, drong het tot enkele ouders door, dat wat hun kinderen hier ontvangen hun verwachtingen verre overtrof. Zij besloten de school te helpen om haar studiebeurzenprogramma te vergroten: zij zetten activiteiten op touw voor andere ouders, ze stimuleerden hen actiever deel te nemen aan fondsenwerving en vormden onder de ouders zelf een commissie fondsenwerving voor de financiële ondersteuning van de school.

Hebben alle leerlingen een studiebeurs?

Wij vragen altijd een minimale bijdrage: we vinden

Dualtech startte in 1982. Sindsdien hebben er 20.000 gespecialiseerde arbeiders hun diploma behaald.

Dualtech biedt cursussen elektromechanica en precisietechniek aan.

het van belang dat zij zo de cursus naar waarde schatten. Maar de meesten kunnen zelfs dat kleine bedrag niet betalen, zeker in deze tijd van economische crisis; want ofwel zit de vader zonder werk, of de moeder wordt ziek, of er sterft een familielid... Op de Filippijnen zijn de familielanden erg hecht, en het probleem van de een wordt aanstands ook het probleem van allen.

Hoe kan de school dan overleven?

Met grote moeite. Wij overleven dank zij onze vrienden van de ondernemingen. Als een leerling aan de studie begint, verplicht *Dual System* de bedrijven waar onze leerlingen stage lopen een groot deel van de kosten van hun opleiding op zich te nemen. Om de rest binnen te krijgen zoeken wij de steun van stichtingen, individuele donateurs en ondernemingen die geloven in wat wij doen en ons willen ondersteunen. Aangezien de kosten voortdurend stijgen, is de noodzaak van hulp ook steeds groter: daarom is het een constante uitdaging om mensen te zoeken die ons kunnen helpen.

Nu het specifieke van de technische opleiding. Welke cursussen biedt u aan?

Wij hebben twee cursussen op ons tweeledig vormingsprogramma staan. De cursus elektromechanica duurt twee jaar.

Iemand die deze cursus heeft afgemaakt kan van alles installeren, onderhouden en herstellen; van airconditioningsapparaten tot auto's, van computers tot telecommunicatiesystemen. Hij kan elektromotoren, waterpompen, leidingen enz. ontwerpen en vervaardigen. De andere cursus is fabricage van gereedschappen en modellen, die drie jaar duurt. Een beter klinkende naam voor deze cursus is "precisietechniek". In de industrie is de vervaardiging van onderdelen en modellen zeer noodzakelijk en het wordt goed betaald. En behalve Dualtech zij er maar een of twee scholen in heel het land waar dit onderwijs gegeven wordt.

Zijn er nog meer scholen van Dual Training gepland?

Wij helpen bij het opstarten van een soortgelijke beroepsopleiding in Lagos, de hoofdstad van Nigeria. Iemand van Dualtech werkt daar op dit moment als adviseur. Het gaat om een school die in maart vorig jaar is gestart en al vijftig leerlingen heeft.

Ik denk dat de jongeren het geluk hebben gehad zoiets als Dualtech gevonden te hebben, maar de school heeft eigenlijk een nog groter geluk gehad. Als Dualtech blijft bestaan, komt dat omdat wij mensen hebben weten te vinden die de hulp nodig hebben die wij kunnen bieden en bereid zijn onze boodschap van liefde voor goed verricht werk te leren.

John Joseph Velasco

Foto's: Dualtech archives

Dualtech Training Center (Canlubang)

Ramon A. Yulo Campus
Carmelray Industrial Park, Canlubang
Calamba, Laguna
E-mail: canlubang@dualtech.org
<http://www.dualtech.org>

Ramon Santos, 73 jaar oud, is één van de eerste voortrekkers van Dualtech. Hij is zeer gemotiveerd in de promotie van de school, opdat deze haar maatschappelijke opdracht in het nieuwe millennium kan voortzetten.

“Ik heb het aan Josemaría gevraagd, hoewel ik hem niet kende”

Het verhaal van een Peruviaans meisje en haar plotselinge genezing

Recente foto van Hellen Katty. Ze heeft een perfecte gezondheid en is de zalige Josemaría bijzonder dankbaar.

Hellen Katty is de oudste van vier kinderen. Haar moeder, Elena Gallo de Flores, werkt bij de rioleringsdienst in Piura en haar vader, Enrique Flores, is onderofficier bij de Peruaanse Luchtmacht (FAP).

In 1994 zat Hellen Katty op de lagere school van het opleidingscentrum van de luchtmachtbasis FAP in Piura, waar zij woont. Op een dag merkte Elena, dat het

kind hardnekkige jeuk aan het been had. Zij bekeek het nauwkeuriger en zag, dat er rode stippen op het been zaten; ze dacht dat het een gewone allergie was en daarom spoedig zou verdwijnen. Het kind ging slapen, maar Elena, in feite toch wel ongerust, stond 's nachts op om bij haar te waken; ze maakte haar niet wakker om haar niet bang te maken. Toen ontdekte zij, dat er op het kussen van Hellen bloed zat, dat uit haar mond en hoofd stroomde. De volgende dag bracht haar man het kind

naar het hospitaal van de FAP. De dokter zei hem, dat het broosheid van de haarvaten betrof en liet meteen een bloedanalyse verrichten. Het resultaat van de onderzoeken was niet bevredigend: het kind had lage bloedplaatjes, waardoor haar bloed niet op de normale wijze stolde.

Enrique ging diep bezorgd terug naar huis. Samen met zijn echtgenote besloot hij het kind over te brengen naar het ziekenhuis van de FAP in Lima. Elena vroeg vrij van haar werk en kon met Hellen Katty meegaan.

IN HET ZIEKENHUIS

Bij aankomst werden zij bij de afdeling spoedgevallen opgewacht door dokter Consuelo Astete, die het kind onderzocht en haar vanwege de ernst van de zaak meteen liet opnemen.

Dokter Jorge Vargas, die daarna de zorg voor Hellen Katty op zich nam, liet nieuwe analyses verrichten en stelde vast, dat de bloedplaatjes voortdurend daalden, tot een niveau dat ver onder de fysiologische grenzen lag. De specialisten stelden vast, dat het een “ernstige idiopathische stolling van de rode bloedlichaampjes” betrof. Dokter Vargas stelde Elena op de hoogte van de ernstige toestand van het kind en vroeg haar om haar echtgenoot in Piura

naar de hoofdstad te laten komen. Die nacht deed Elena geen oog dicht. De arts had haar gevraagd bij Hellen te waken, omdat zij steeds meer verzwakte.

De nieuwe onderzoeken die werden verricht alarmeerden de arts opnieuw. Toen hij rond elf uur 's ochtends het kind kwam onderzoeken, keerde hij zich tot haar moeder en gaf haar een bidprentje van de zalige Josemaría Escrivá, dat dokter Consuelo Astete hem twee dagen tevoren had gestuurd en dat hij vergeten had aan Elena te overhandigen.

DE GENEZING

Nadat zij het devotieprentje van de zalige Josemaría Escrivá had gekregen, bad Elena met aandring en vurigheid het gebed en smeekte hem het leven van haar dochter te redden. Zo nu en dan stopte ze het prentje onder het kussen van Hellen. Ofschoon zij de zalige Josemaría niet kende, voelde zij, als ze ernaar keek, dat hij haar geloof opwekte.

Elena herinnert zich, dat het kind erop voorbereid was en dat verwacht werd, dat zij die dag nog zou overlijden. 's Morgens deed men nog een onderzoek en om drie uur 's middags op dezelfde dag, donderdag 22 september, kwam dokter Vargas met de resultaten van dat onderzoek. Hij had goed nieuws. Toen hij Elena zag, zei hij tot haar: "Mevrouw, uw geloof heeft uw dochter gered: de bloedplaatjes zijn gestegen tot 140.000. Zeg maar tegen dokter Astete, dat het bidden van het prentje het wonder heeft verricht." Het betrof niet slechts de toename van de bloedplaatjes, maar de plotselinge en volledige genezing. Het meisje hoefde geen enkele verdere behandeling meer te ondergaan, want zij was helemaal gezond.

Elena, haar moeder, verzekert vanaf dat ogenblik dat de genezing te danken is aan de voorspraak van de zalige Josemaría Escrivá. Zij heeft er nooit aan getwijfeld, in tegendeel, zij heeft altijd haar dankbaarheid getoond door van het gebeurde te getuigen. Alvorens naar Piura terug te keren, ging zij met haar dochter naar de H. Mis om God voor de genezing te danken.

EEN BIDPRENTJE IN DE RUGZAK

Hellen Katty is nu zeventien jaar. Dr. Cannata onderzoekt periodiek haar bloed, maar de bloedplaatjes hebben een normaal niveau. Op dit moment bereidt zij zich voor om te gaan studeren aan de Nationale Universiteit van Piura: zij wil er informatica gaan studeren. Sinds zij het ziekenhuis heeft verlaten, heeft zij in haar rugzak altijd het bidprentje bij zich, dat zij "het prentje van het wonder" noemt. Zij draagt het overal bij zich en vertelt het verhaal aan haar vrienden. Zij bidt tot de zalige Josemaría om haar te helpen bij haar examens en vele andere dingen.

Elena benadrukt dat zij zeer blij is deze gunst verkregen te hebben. Hoewel zij het financieel moeilijk heeft, is zij gelukkig, omdat zij heeft begrepen hoe belangrijk andere dan louter materiële waarden zijn.

Fabiola Morales

Uit "Semana"

Piura, 4-6-2000

Escrivá, als aanzet tot oecumene

In gesprek met Evgeny Pazukhin auteur van "Leven en werk van de zalige Josemaría"

Hij is een Rus, 56 jaar oud en heeft een bewogen leven achter zich. Hij is de eerste orthodox die over de zalige Josemaría Escrivá schrijft.

fundamentele aspecten van het christelijke leven: dat drong op zo'n natuurlijke wijze tot mijn hart en verstand door, dat ik diezelfde dag besloot een kort essay over dit thema te schrijven.

Hoe hebt u de ideeën van de zalige Josemaría Escrivá leren kennen en welke invloed hebben die op u gehad?

Toen mijn vrouw acht jaar geleden «Vrienden van God» in het Russisch vertaalde, kon ik de eerste preek die zij vertaald had lezen: «Werk van God». Tevoren had ik beschimpingen over het Opus Dei gelezen in de Russische pers, maar ik had nog nooit over Josemaría Escrivá horen spreken. Een kernidee van deze preek, de arbeid als creatieve medewerking van de mens met God is een van de

Daarna kreeg ik zonder problemen of hindernissen alle geschriften van de stichter van het Opus Dei in handen. Door zijn onderricht heeft mgr. Escrivá mij aanzienlijk in mijn christelijk geloof bevestigd.

Wat heeft u ertoe aangezet om een boek over de stichter van het Opus Dei te schrijven?

De Russische lezer bekend maken met het grote christelijke idee van het Werk van God - arbeid in

Wie is Evgeny Pazukhin

De auteur van "Leven en werk van de zalige Josemaría" werd in 1945 in Sint Petersburg geboren. Hij studeerde Russische taal- en letterkunde. Vanaf begin jaren 70 tot de val van het communisme in Rusland gaf hij clandestien cursussen filosofie, exegese, kerkgeschiedenis, christendom en cultuur, enz., terwijl hij als stoker werkte om zijn gezin te onderhouden. In de jaren negentig heeft hij met andere denkers de religieus-filosofische vereniging Vladimir Soloviev opgericht.

opoffering en creatief gebed - dat deze katholieke priester zo krachtig heeft gevoeld en beleefd en met een buitengewone diepgang heeft verwoord, was naar mijn mening een geweldige manier om het ware christelijke leven te bevorderen. Ook werd ik aangetrokken door het enorme oecumenische potentieel van zijn persoonlijkheid en van zijn werken.

Wat zijn de karakteristieke trekken van uw boek vergeleken met andere biografieën?

Ik heb gepoogd de samenhang van de boodschap van de zalige Josemaría te verklaren, te plaatsen en te analyseren, zodat de Russische lezer een idee krijgt van de oudheid en tegelijkertijd de grote nieuwheid ervan.

Hoe belangrijk is dit boek voor de Russische lezer?

In Rusland heeft men, net zoals in veel landen, te maken met een algemeen fenomeen in het moderne religieuze bewustzijn, namelijk een zekere schizofrene tegenstelling tussen het gewone en het geestelijke leven. Beschouwing te midden van de wereld, spiritualiteit van de leken, christelijk materialisme, dat zijn intuïties die door de zalige Josemaría zijn ontwikkeld en daadwerkelijk kunnen helpen om deze tragische breuk te overwinnen.

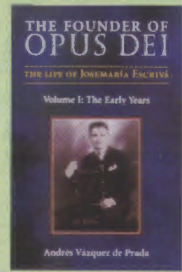
Rusland was aanwezig in het bewustzijn van de zalige Josemaría, toen hij mediteerde over het smartelijke lot van de landen in het Oosten, waar het atheïsme met geweld en wreedheid werd opgelegd. Hij heeft altijd gebeden, dat het grote recht om God te zoeken, Hem te beschouwen en zijn wil te doen ooit weer werkelijkheid zou worden bij die «volkeren in het Oosten». God heeft zijn gebed verhoord.

Als groot kenner van zowel de westerse als oosterse theologie stond de zalige Josemaría met zijn rijke geestelijke ervaring open voor alle kinderen van God, voor alle mensen van goede wil, los van hun geloof of nationaliteit. De Russen kunnen van mgr. Escrivá het respect voor de waardigheid en vrijheid van de mens leren, respect dat in Rusland ontbreekt.

Welke persoonlijke karaktertrekken van de stichter van het Opus Dei benadrukt u in uw boek?

Het voornaamste in de persoonlijkheid van de zalige Josemaría is zijn vereenzelving met Christus. De fundamentele les die het leven van de stichter ons geeft is, dat de mens geroepen is de heilige Mensheid van Christus tot de zijne te maken, zich in zijn mensheid te vergoddelijken, om al het menselijke behalve de zonde heilig te beleven, overeenkomstig het onderricht van Sint-Paulus. En de zalige Josemaría Escrivá herinnert ieder van ons eraan: «Allen heilig!».

Alexandre Dianine
Havard

Andrés Vázquez de Prada
The founder of Opus Dei. The life of Josemaría Escrivá

Salvador Bernal
Biografie: Mgr. Escrivá de Balaguer

Dennis Helming
Voetsporen in de sneeuw. Fotobiografie over Josemaría Escrivá

Gesprekken met mgr. Escrivá

Genezing en geloof

In mei 1992 werd mijn moeder ernstig ziek. De diagnose kwam hard aan: acute leukemie van de lymfeklieren.

Volgens de internationale medische literatuur had mijn moeder 25 of 30 procent kans langer dan vijf jaar te leven. De hoop was dus niet volledig de bodem ingeslagen, maar men kan zich voorstellen, dat die in mijn ogen toch maar erg klein leek. In diezelfde meimaand gaf een priester van het Opus Dei aan mijn moeder een bidprentje met relikwie van onze stichter. Zelf ging ik naar de plechtigheid van zijn zaligverklaring om hem te bidden om de genade van haar genezing. Ik moet er overigens bij zeggen, dat de leden van het Werk vurig voor deze intentie hebben gebeden. Eind mei had mijn moeder, zonder grote problemen, de eerste reeks chemokuren achter de rug. Het resultaat was een totale verdwijning van de ziekte. Toen begon de tweede fase, die twee jaar zou duren. Mijn moeder stond aan de rand van de dood vanwege de immunodepressieve bijwerkingen van de cytostatische geneesmiddelen. Ik wil eraan toevoegen dat mijn moeder voortijdig, zonder dat wij of anderen het wisten (wij kwamen er pas later achter), de chemotherapie onderbrak, overtuigd als zij was dat de H. Maagd en de zalige Josemaría haar de volledige genezing hadden geschonken. En zo was het ook: mijn moeder is inderdaad genezen, ook volgens de criteria van de Wereldgezondheidsorganisatie, want er zijn al meer dan vijf jaar verstreken sinds de laatste ziekteverschijnselen zijn verdwenen.

Van de talrijke brieven die wij ontvangen, publiceren wij enige gunsten afkomstig uit Azië, Afrika, Europa en Amerika.

Zij leidt nu een normaal leven: zij kan voor haar gezin zorgen en haar vriendschappen onderhouden. Maar ik denk, dat zij vooral de genade van het geloof heeft ontvangen: een groot deel van haar dag wijdt zij thans aan gebed en apostolaat.

Catania, Italië

MIJN OOM EN TANTE ZIJN VERANDERD

Mijn oom en zijn vrouw zijn na vijftien jaar samenleving gescheiden: lange tijd leefden zij in onmin en slechte verstandhouding. In de tien jaar daarna leidde ieder zijn eigen leven. Aangezien ten gevolge hiervan de opvoeding van de zes kinderen die ze hadden gekregen een slechte wending leek te nemen, besloot ik een poging te wagen om hen te verzoenen. Daarbij vertrouwde ik op de zalige Josemaría. Ik hield een noveen en ging hen beiden afzonderlijk bezoeken, maar ieder van hen liet duidelijk blijken tegen elke verzoeningspoging te zijn. Ik schreef elk van hen een lange brief en na drie maanden deelden zij mij tot mijn verrassing

mee, dat zij weer bij elkaar wilden gaan wonen en bovendien een echt christelijk gezin wilden vormen. De verzoening kwam vier maanden na het begin van mijn actie in stilte tot stand. Ik dankte de zalige Josemaría voor deze eerste "etappe" en bad hem ook om hen tot het einde toe te blijven helpen. En ik denk dat hij mij heeft verhoord. Mijn oom en zijn vrouw waren bereid zich in te schrijven voor een cursus catechumenaat. Na een jaar vorming, die zij met grote belangstelling volgden, diende de priester hen in één viering de sacramenten van het doopsel en het huwelijk toe. Ik heb de zalige Josemaría opnieuw bedankt voor deze tweede "etappe". Nu heb ik hem gebeden om de bekering van de kinderen. En die is al op gang gebracht, want zij hebben zich allemaal ingeschreven voor een cursus catechumenaat en bereiden zich voor op het ontvangen van het doopsel. Ik dank de zalige Josemaría voor al deze gunsten.

Yamoussoukro, Ivoorkust

HIJ HEEFT VOOR HAAR GEZORGD

Op 23 december 1999 kreeg mijn schoonzus een hevige bloeding ten gevolge van een gezwel aan het bindweefsel. De bloedanalyses daalden tot 4.12, een gevaarlijk laag niveau, dat een hartstilstand kan veroorzaken. Wij brachten haar naar de eerste hulp en daar gaven ze haar een bloedtransfusie. Ik gaf haar ook een bidprentje van de zalige Josemaría en zei haar, dat hij wel voor haar zou zorgen.

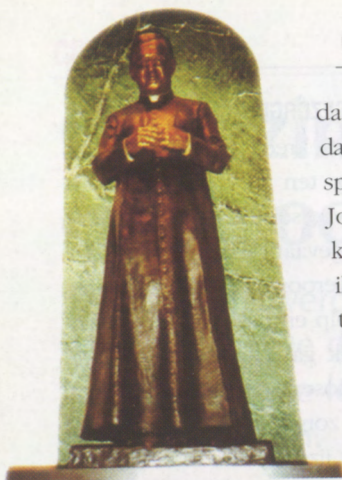
Op kerstdag, toen het ijzergehalte in het bloed weer normaal geworden was, werd zij met spoed geopereerd. Een week later was zij duidelijk voldoende hersteld om een normaal leven te leiden, zij het in een rustiger tempo. Daarna is zij snel hersteld en weer aan het werk gegaan. Meer nog, op dit moment is haar gezondheid beter dan ooit tevoren. Soortgelijke gevallen zijn niet zo goed en zo snel opgelost: daarom weet ik

De kapel van het Catholic Information Center in Washington, toegewijd aan de zalige Josemaría.

Chapel of Bl. Josemaría Escrivá

Beeld van de zalige Josemaría in het Catholic Information Center te Washington.

dat haar herstel te danken is aan de voor spraak van de zalige Josemaría Escrivá. Ik kan erbij vertellen, dat ik al sinds 1975 devotie tot de zalige Josemaría Escrivá koester. Toen mijn moeder in 1976 of 1977 kanker kreeg, heb ik tot hem gebeden en mijn moeder is genezen. Ik heb toen al een brief geschreven om hiervan melding te maken. Mijn moeder is later door andere oorzaken overleden.

New York, USA

GELUKKIGER DAN OOI

Mijn ouders leefden al twintig jaar samen, zij het dat zij alleen voor de wet met elkaar verbonden waren. Om mij onbekende redenen waren zij nooit voor de Kerk getrouwd. Jaren lang hoorde ik hen spreken over plannen om kerkelijk te huwen, maar het bleef bij spreken; het leek wel een niet te verwerkelijk droom. Die droom kreeg voor mij zijn hoogtepunt op 15 augustus 1999, de dag waarop mijn ouders het sacrament van het huwelijk ontvingen.

Alles begon twee maanden tevoren, toen ik een gesprek had met een priester van het Opus Dei. Wij spraken af een novene te bidden tot de zalige Josemaría om hem te vragen om zijn bemiddeling bij God ten gunste van het huwelijk van mijn ouders. Zijn bemiddeling liet niet lang op zich wachten, want al op de zevende dag van de novene deelden mijn ouders mij mee, dat ze besloten hadden te trouwen. Ik dank de zalige Josemaría voor zijn daadwerkelijke hulp, waardoor mijn ouders voor de

Kerk getrouwd zijn. Sinds die dag zijn wij gelukkiger dan ooit.

Santa Ana, Salvador

MOEDER EN DOCHTER GERED

Toen mijn zus moest bevallen, kreeg zij een bloeding, waardoor zij in coma raakte. De monitor die de hartslag registreerde gaf op het laatst een vlak signaal aan. Een priester diende haar de ziekenzalving toe. Haar echtgenoot (mijn zwager) nam toen een bidprentje van de stichter van het Opus Dei ter hand en begon het te bidden, als een verzoek om hulp. Mijn zus is tenslotte hersteld en bevestigt dat zij gevoeld heeft hoe zij daadwerkelijk door dat gebed werd geholpen. Nu gaat het goed met haar en met het kind dat, als dankbetuiging aan de zalige Josemaría, de namen Leonardo Ardyani Escrivá Pamungkas heeft gekregen. Wij hebben de tekst van dat bidprentje gekopieerd en verdeeld onder honderden mensen die wij goed kennen en die het gebed nu regelmatig bidden.

Yogyakarta, Indonesië

OVERVALLEN DOOR BANDIETEN

Op een zondag reisden mijn vriendin en ik heel vroeg in de ochtend naar Naivasha, op ongeveer tachtig kilometer van Nairobi, waar wij wonen. Het was erg vroeg en er was niet veel verkeer. Wel hing er een dichte mist. Toen werden we aangehouden door twee mannen met pistolen. Zodra ik hen zag, zei ik tot de zalige Josemaría: "Vader, wij zijn in uw handen". Mijn metgezellin vertelde me later, dat zij had gebeden: "Vader, help ons".

De twee gangsters sprongen in de auto en eisten geld van ons. Ze namen wat ik bezat - en dat was niet veel - maar deden ons verder geen kwaad. Na een kort stukje gereden te hebben, stapten zij uit de auto en lieten ons verder gaan.

Mijn vriendin had behoorlijk wat geld bij zich, dat ze niet hebben meegenomen. Wij hadden ook een video- en fotocamera bij ons, maar ook die hebben de gangsters niet gezien en meegenomen.

Iedereen die dit verhaal hoort noemt het een wonder. Ik weet dat ik het aan de hulp van onze stichter te danken heb, dat zij ons niet hebben verwond en ook niets van waarde hebben geroofd.

Nairobi, Kenia

PRIESTER VOOR ONZE PAROCHIE

Vanaf Kerstmis ben ik gaan bidden tot Josemaría Escrivá de Balaguer om een goede priester voor onze parochie, daar onze vorige pastoor met emeritaat is gegaan. Wij konden in onze kerk dagelijks de H. Mis vieren.

De plaats is slechts twee maanden vacant geweest en nu is per 1 maart jl. een zeer devote priester als pastoor aangesteld in onze parochie, waar iedereen zeer blij mee is. Ik mag dit echt zien als een gebedsverhoring, vooral in deze tijd.

Ik bid om dergelijke zaken altijd tot Josemaría en zie het als een echt wonder wat is geschied. Ik wilde dit u mededelen.

Nederland

MIJN DERTIG JARIGE RELATIE MET HET OPUS DEI

In oktober 1967 heb ik Kianda Residence officieel geopend. Daar leerde ik voor het eerst enkele jonge vrouwen van het Opus Dei kennen, die naar Kenia waren gekomen om het onderricht van hun stichter, de zalige Josemaría Escrivá, door te geven. In de loop van deze jaren heb ik het effect kunnen vaststellen, dat de geest van dit onderricht heeft bewerkt in het leven van zeer vele jonge vrouwen. Zij hebben niet alleen een academische of beroepsmatige opleiding ontvangen, maar bovendien geestelijke waarden, die onze samenleving zozeer nodig heeft.

Mama Ngina Kenyatta, First Lady van Kenia, is de echtgenote van de stichter en eerst president van de Republiek Kenia, Jomo Kenyatta (president van Kenia 1963-1978).

De meisjes die in Kianda zijn geweest weten God te zoeken in de gewone dingen van hun dagelijks leven; zij werken goed, omdat zij in alles God trachten te zien. Ik heb deze waarden eveneens ontvangen en probeer mijn dagen aan God aan te bieden.

Wat ik het meest waardeer is te kunnen vaststellen hoe deze geest zich niet beperkt tot de mensen van het Opus Dei, maar zich tot vele anderen uitbreidt.

Ik ben blij, dat ik kan blijven samenwerken met dit Werk van God, waarmee ik mij al dertig jaar lang verbonden voel.

Ngina Kenyatta, 31-1-2001

Wij zijn dankbaar voor de talrijke brieven die wij mochten ontvangen. Zij zijn een getuigenis van de devotie tot de zalige Josemaría Escrivá, op wiens voorspraak velen over de hele wereld zich in hun gebed tot God richten. Vanwege de beschikbare ruimte kunnen we hier slechts fragmenten uit enkele brieven plaatsen, die belangrijke maar ook eenvoudige gebeurtenissen vertellen.

Aangezien wij niet iedereen persoonlijk kunnen bedanken, willen wij langs deze weg allen dank zeggen voor hun gift als bijdrage in de kosten van uitgave en verspreiding van dit Informatiebulletin en ter ondersteuning van de apostolaatswerken die worden opgezet vanuit de geest van de zalige Josemaría.

© 2001 by Opus Dei

GEBED

God, Gij hebt de zalige priester Josemaría rijkelijk begenadigd en hem uitgekozen als een getrouw instrument om het Opus Dei te stichten, dat een weg is ter heiliging in het beroep en in de dagelijkse plichten van de christen. Geef dat ook ik U in alle omstandigheden van mijn leven moge liefhebben en met vreugde en eenvoud ten dienste moge staan van de Kerk, de Paus en de zielen om de wereld het licht van het geloof en van de liefde te schenken. Gewaardig U ons de heiligverklaring van de zalige Josemaría te schenken en verleen mij op zijn voorspraak de gunst die ik U vraag... (eigen intentie). Amen.

Onze Vader, Wees Gegroet,
Eer aan de Vader.

Dit Informatiebulletin wordt gratis verspreid. Wie aan de onkosten van dit bulletin en van het heiligverklaringsproces zou willen bijdragen, kan een gift overmaken op Postbankrekening 37 40 023 ten name van

Hulpfonds Bureau heiligverklaringen – Opus Dei, Amsterdam.

Wij zijn onze lezers en lezeressen erkentelijk wanneer zij ons namen en adressen opgeven van mensen die het ook op prijs stellen dit Informatiebulletin te ontvangen.

Dit informatiebulletin wordt verspreid met goedkeuring van de Congregatie voor de heiligverklaringen.

Prelatuur van het Opus Dei – Bureau voor heiligverklaringen
Eindredactie:
C.G.E. van der Ploeg, pr.
Jan Luijkenstraat 52
1071 CS Amsterdam

ISSN: 1383-3081